

Černobílý ptáček

Bílé plátno.

Nezvaný a neočekávaný sníh zasněžil všechny stopy, všechny cesty i všechny příběhy. Znenadání byla zima a okolí se ponořilo do bíla a chladu. Černobílý ptáček se snesl z nebe na opadanou větev opodál. Malinká očička kmitala ze strany na stranu a sháněla se po něčem, co by je zaujalo.

Pod ptáčkem, sedícím na větvi javoru bez jediné známky listí, procházelo plno lidí. Někdo spěchal do práce, školy či za přítelem, někdo si zase užíval zimu, která tento rok přišla dříve. Zasněžené paneláky se rozkládaly kolem malinkého parku a dodávaly místu stejný pocit, jako kdyby člověk stál v údolí. Oproti lidem v parku působily velkolepě. Sídliště, jak se tomuto místu přezdívalo, bylo živé a plné hluku. Děti si užívaly sněhu, senioři si na vycházce libovali čerstvého vzduchu a všude vládla předvánoční nálada.

Straka přeletěla na další strom v parku. Zaujala ji blyštivá záře nějakého kovového předmětu. Byly to hodinky, od kterých se odráželo zapadající slunce. Stříbrné hodinky visely na zápěstí malé čerňavky s kulichem. Cupitala si to skrz park se sluchátky na hlavě a vypadala, že má velice dobrou náladu. Prošlapávala si to skrz nově napadaný sníh a zdálo se, jako kdyby byla v jiném světě. Míjela jednu zasněženou lavičku za druhou, se svým milým, jemným hláskem zdravila lidi na potkání a přála jim pěkný den. Šlápěje, které za sebou nechávala, jako kdyby vedly do ráje. Šla svou vlastní cestou skrz dobrou náladu a nebylo nic, co by jí to mohlo vzít.

Straka tu však zaznamenala její cíl a ladně si přeletěla na další, nižší strom opodál. Bedlivě sledovala lákavý, blikající odraz světla a připravovala se na velkolepou akci. Odrazila se od větvičky, rozmáchla se křídly a zamířila směrem k cíli.

Prolétla mrazivým, zimním vzduchem a malinkaté vločky se jí rozmazávaly po hlavičce. Náhle dívku něco vykolejilo z její cesty a srazilo na zem. Černobílý ptáček to rychle zachránil ostrou zatáčkou vpravo a přistál opodál na zasněžené lavičce. Otočil se zpátky za svým cílem.

Vedle čerňavé dívky, která se stále válela na zemi, stál další člověk. Mladík s hnědým kabátem, béžovým svetrem, rozčuchanými vlasy a s oranžově zbarveným kulichem. Byl celý od sněhu. Skláněl se k dívce a v jeho tváři byla vidět nejistota. Podal dívce ruku a s úsměvem na tváři něco řekl. Chvilí se nic nedělo, pak ho dívka něžně vzala za ruku a on ji pomohl vstát. Čerňavka si ze sebe otřepala sníh, sundala sluchátka a

začala ke klukovi mluvit. Ten se ale ohlížel po zemi a najednou se pro něco rozeběhl. Byl to huňatý kulich, který dívce zmizel při srážce z hlavy. Sebral ho a opatrně jí ho nasadil. Neurčitý výraz dívky se najednou proměnil do nepatrného úsměvu.

Straka se vyděsila kolemjdoucí paní s kočárkem a přeletěla zase o něco výš. Její zájem však zůstával stejný. Shlížela na dvojici lidí, kteří si právě o něčem začali vesele povídat. Bylo vidět jak se dívka červená. K jejímu oblečení do modře a černě ladících barev to vytvářelo náramně osvěžující kontrast. Okolí zmizelo, nyní byli pouze oni dva. Kolem parku projížděla sanitka a její sirény houkaly přes celé Sídliště. Ale jakýkoliv zajímavý podnět, který se kolem nich děl, se ztratil za clonou jejich očí. Měli pohled jen pro sebe. Jejich pohledy se střetly.

Byli ztraceni v očích toho druhého. Jedny krásně hnědé a jedny modrozelené. Jako barvy na bílém plátně v ateliéru malíře. Nesouvisející odstíny v pochmurné aleji barev, s černobílou skvrnou nad tím vším. Plátno rozlehlé, barvy zatím nedotčené, vyjadřující pro každého něco jiného. Láska..okouzlení..něha..první dotek..Láska, která na začátku nemá otázek..

Když se přestanou nanášet barvy důvěry, citu a porozumění, najednou se objeví více šedých a černých skvrn. Barva plátna se mění. Šedivá najednou ovládá okraje, krade se doprostřed, doprostřed ke dvěma perspektívám. Ke hnědé a modrozelené. To vše se poté ztrácí na nedokončeném obraze, v ateliéru neznámého umělce.

Třeba tomu tak není v tomto případě. Třeba jsou to ty pravé barvy. Proč by měla láska vždy nosit barvy pastelové?

Stáli tam a povídali si. Jejich roztomilé, nervózní výrazy dodávaly tomuto setkání jakousi pohádkovou atmosféru. Jemné pousmání a radost z této náhody. Vypadalo to, jako kdyby to už končilo. Chlapec něco řekl a ukázal směrem pryč. Dívka jen přikývla a po chvilce trapného ticha se rozešli jiným směrem. Straka to vše bedlivě pozorovala.

Chlapec odcházel směrem blíže k ptáčkovi a ona začala strace pomalu mizet z dohledu. Chlapec se ještě za dívkou otočil. Byl smutný. Pociťoval něco co mu zlepšilo den, zvláštní teplo na hrudi, a nyní to rychlostí světla vyprchalo. Nasadil si kulich více na uši a s hlavou sklopenou se vydal na druhý konec zasněženého parku.

Straka šklubla křídly a po chvilce vzlétla k modravé obloze. Musela si pospíšit, aby dohnala dívku a konečně si vzala, co jí patří. Spíše to, co straka chtěla a co ji lákalo.

Nehodlala se vzdát. Kličkovala mezi větvemi a hnala se za dívkou s tmavě modrým kulichem a stříbrnými hodinkami. Její chůze už nebyla tak nadšená jako předtím. Sluchátka měla položená na krku, šla pomaleji a nejistě. Hlavou se jí honila spousta myšlenek. Chtěla se otočit a říct tomu klukovi alespoň o číslo. Pokračovala však dál a ignorovala touhu, která ji přepadávala.

Straka to měla jednodušší, jelikož dívka neposkakovala jako předtím. Už zase stála svými malinkýma nohama na větvi a sledovala ji. Přeletěla si na strom před ní, aby měla dostatek času na přípravu. Trochu se otřepala a rozehřála. Zaměřila cíl a odrazila se do vzduchu. Studený vítr ji obalil jako by ji chtěl obejmout. Odvál poslední ladnost jejího letu a straka se pustila střemhlav k zemi. Jako dravec za svou kořistí. V tu chvíli uslyšela povědomý hlas. V jejím oku se odrážel obrys kluka s oranžovým kulichem, který běžel a volal na dívku. Pro černobílého ptáčka bylo pozdě změnit trasu, a tak se rozhodl zasáhnout. Naletěl na ruku dívky a svými drápky se zachytil za hodinky.

Dívka leknutím vykřikla. Straka ji škrábla a z rány vyletěly bezcenné kapičky krve. Následoval boj o stříbro na dívčině ruce. Hodinky povolily a spadly do sněhu vedle.

„Ty jsou památeční!“ Vykřikla dívka a vzlykla.

Kluk se pro ně rozeběhl, ale straka byla rychlejší a svůj poklad si hravě zahákla za drápky. Hodinky pod ní ztěžkly a ona ve vzduchu lehce zakolísala. Chlapec spatřil naději. Přes lavičku vyskočil do vzduchu a mávl rukou po strace.

Pod ním ale nebyla pevná zem. Chytil pouze vzduch, neúspěšně spadl do sněhu na zem a straka vítězoslavně odletěla pryč. Už měla, co potřebovala. Sebejistě se usadila na nejbližší větev a dívala se na paseku pod sebou.

Ztraceni v očích toho druhého. Barva uvarovitu, jak vzácný tento minerál je. Zbarven do modrozelené, jasné, výrazné barvy. Barva jezer v Amazonii. Barvy míchané do nejkrásnějších, pestrých, přírodních tónů. Oko se ztrácí v lese, v pralese jiných očí. Pociťovala něco naprosto zvláštního, něco neprobádaného, něco absolutně náhodného.

Rozlité litry přírodních, domácích barev všude po zemi.

Dávej pozor kam šlapeš.

Ten nejtemnější vulkanický kámen s tím nejzářivějším vznikem. Vyráběný s hrubostí a pracovitostí, vyráběn s jemností. Temně hnědá, která dává pocit bezpečí, bezstarostnosti a jistoty. To nejtemnější dřevo, které se dá v pralese nalézt. Přesto však svítily radostí. Cítil štěstí, nejistotu, cítil chlad, žár.

Tolik rozlité barvy, tolik emocí.

Jedno špatné, nechtěné či neopatrné vylití barvy na obraz a ten může být celý zničen.

Dívka přiběhla k chlapcovi, který ležel ve sněhu a držel se za koleno. Zaklekla a utřela si slzy: „Jsi v pořádku?“

„Jo, to nic,“ podíval se na ni chlapec a pousmál se. „Mrzí mě ty hodinky, kdo to kdy viděl, takhle útočnou straku.“ zamračil se a podíval se směrem do nebe.

„To nic, to jsi nemusel... Ten skok,“

„To je doopravdy v pohodě,“ odmlčel se, „já rád skáču,“ zasmál se kluk a dívka se též pousmála.

„Pojď zpátky na nohy, prosím tě.“

Kluk vstal a zadíval se jí do očí. Byl o trochu větší, takže se musel dívat níž.

„Co koukáš?“ Zeptala se dívka zvesela a začínala se znovu červenat.

„Koukám,“ odpověděl kluk a přitom z ní nespouštěl oči. Rukou jí lehce otřel slzy z očí a přemýšlel jestli existuje láska na první pohled.

„Nechceš,“ vykoktal ze sebe, „někam?“

„Mám za chvíli hodinu zpěvu...“ Na tváři toho chlapce se náhle objevilo zklamání. „...ale ta se dá zrušit“dopověděla rázně dívka a chlapec se znovu rozzářil. Chvíli tam jen tak nehybně stáli. Poté se vydali směrem z parku. Povídali si a smáli se přitom, až pomalu zmizeli z dohledu.

Straka jako zmražená se znovu pohnula. Zacupitala si po větvičce vysoko nad zemí a ladně vzlétla směrem k hnízdu. Měla to, co si usmyslela a to jí stačilo. Černobílý ptáček zmizel v ruchu města a scénérii zalila bílá barva.

Otázkou zůstává, co vznikne smícháním těchto barev.